

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 roku w Środzie Śląskiej

na rozprawie

w sprawie z wniosku M. T. (1)

z udziałem J. R. (1), J. R. (2), D. B. (1), Gminy K., Skarbu Państwa – Starosty (...)

o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości

postanawia :

I stwierdzić, że S. O. nabył przez zasiedzenie z dniem 28 maja 2005 r. własność nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej o nr (...), stanowiącej do tego czasu własność uczestnika Gminy K.;

II. zasądzić od uczestnika Gminy K. na rzecz wnioskodawczynie M. T. (1) kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Zarządzenie:

- odnotować,

- kal. 21 dni

21.02.2013 r.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. T. (1) wnioskiem wniesionym w dniu 02 marca 2011 r. wniosła o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej we wsi Z., gm. K., stanowiącej działkę gruntu o nr geodezyjnym (...) objętej KW (...). W uzasadnieniu wnioskodawczynie wskazała, że aktem nadania z dnia 20 czerwca 1947 r. ojciec wnioskodawczynie i jej siostr - uczestniczek : J. R. (1), D. B. (1) oraz J. W. O. otrzymał gospodarstwo rolne we wsi Z., w skład którego weszły grunty o pow. 8,6 ha, dom mieszkalny, stodoła, stajnia i wozownia. W dniu 2 listopada 1961 r. W. O. (1) orzeczeniem o wykonaniu aktu nadania otrzymał na własność działki nr (...). Wnioskodawczynie wskazała, że na działce nr (...) stanowiącej własność uczestnika Gminy K. znajduje się budynek mieszkalny, który stanowił najpierw własność zmarłego W. O. (1), następnie jego syna S. O., który również zmarł, a obecnie nieruchomość ta stanowi własność w udziale w po 1/4 wnioskodawczynie i uczestniczek - jej siostr. Wnioskodawczynie podniosła, że dotychczas nie została uregulowana sprawa własności działki nr (...), która od 1947 r. jest w posiadaniu kolejno: W. O. (1), S. O. oraz wnioskodawczynie. Wnioskodawczynie podniosła m.in., że jej rodzina zawsze zajmowała się i posiadała nieruchomość będącą przedmiotem wniosku oraz opłacała od niej podatki, a uczestnik Gmina K. nigdy nie interesował się tą nieruchomością i nie ingerował w tę nieruchomość, dlatego wobec nieprzerwanego i samoistnego posiadania nieruchomości – działki nr (...) przez okres 53 lat zachodzą podstawy do stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości przez wnioskodawczynie.

Uczestniczki J. R. (1), D. B. (1) oraz J. R. (2) poparły wniosek wnioskodawczyni. Uczestnik Gmina K. wniósł o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie od wnioskodawczyni na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu uczestnik Gmina K. stwierdził, że nieruchomość będąca przedmiotem wniosku, zabudowana częścią budynku mieszkalnego zajmowanego przez W. O. (1) z rodziną, była własnością Skarbu Państwa i została przeznaczona na świetlicę wiejską (karcznię, „dom ludowy”), a jej numer geodezyjny nie był wymieniony w akcie nadania z 1947 r. gospodarstwa (...) ani w orzeczeniu o wykonaniu tego aktu nadania z 1961 r., a w 1961 r. powstał o nią spór, gdyż W. O. (1) zajął ją na skład opałowy na węgiel i drzewo oraz narzędzia rolnicze. Działania ówczesnego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ś. zakończyły się odzyskaniem władztwa nad tą nieruchomością, gdyż w latach 60 XX w. funkcjonowała tam świetlica wiejska, w której odbywały się spotkania mieszkańców i zabawy taneczne. Następnie w latach 70 XX w. w tym budynku Gminna Spółdzielnia (...) prowadziła sklep, który przestał działać w pierwszej połowie lat 80 XX w., a uczestnik Gmina K. nabyła ww. nieruchomość z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 r. co zostało stwierdzone decyzją komunalizacyjną Wojewody (...) z dnia 10.04.2008 r. a przed wydaniem tej decyzji działka nr 112/2 zarządzał Starosta (...) reprezentujący Skarb Państwa i nie wiadomo kto był posiadaczem nieruchomości w tym czasie, a także jakie czynności faktyczne i prawne dotyczące tej nieruchomości były podejmowane. Uczestnik Gmina K. zaprzeczył też, by od działki nr (...) uiszczany był podatek od nieruchomości, co wskazuje na brak samoistnego posiadania tej nieruchomości przez kogokolwiek.

Wezwany do udziału w sprawie Skarb Państwa-Starosta (...) w charakterze uczestnika z uwagi na ustalenie, że nieruchomość będąca przedmiotem wniosku stanowiła przed dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość państwową, wniósł na rozprawie w dniu 12.10.2011 r. o oddalenie wniosku z uwagi na brak upływu wymaganego okresu czasu do zasiedzenia oraz brak samoistnego posiadania nieruchomości przez wymagany ustawą okres czasu.

W toku postępowania ustosunkowując się do stanowiska uczestnika Gminy K. wnioskodawczyni podniosła, że w twierdzeniach tego uczestnika jest wiele nieścisłości a wiele dowodów zawnioskowanych przez tego uczestnika jednoznacznie potwierdza, że od 1947 r. jedynym faktycznym użytkownikiem tej nieruchomości był W. O. (1), podnosząc przy tym, że w rzeczywistości nie doszło do utworzenia w części budynku mieszkalnego zajmowanego przez W. O. (1) z rodziną, położonej na działce nr (...), świetlicy wiejskiej, ani do faktycznego wydzielenia na gruncie działki nr (...) z pozostałej części gospodarstwa rolnego (...) i odebrania mu jej. Wnioskodawczyni również podniosła, że sklep (...) rzeczywiście funkcjonował w części budynku mieszkalnego W. O. (1) położonej na działce nr (...), lecz odbywało się na to na podstawie umowy najmu pomiędzy GS Sch a W. O. (1) i trwało to do 1976 r., kiedy to sklep został faktycznie przeniesiony do nowego budynku (a nie jak twierdził uczestnik Gmina K. – do połowy lat 80 XX w.), a po 1976 r. w pomieszczeniach posklepowych uczestniczka J. R. (2) urządziła tam sobie mieszkanie, a obecnie w tym mieszkaniu zamieszkuje kuzyn męża J. R. (2), ale całe gospodarstwo po W. O. (1) jest we władaniu spadkobierców S. O. – wnioskodawczyni i uczestniczek - jej siostr.

Uczestnik Gmina K. podtrzymywał swoje dotychczasowe stanowisko zaprzeczając twierdzeniom wnioskodawczyni; odpowiednio również wnioskodawczyni trwała przy swoim stanowisku, wnosząc dodatkowo w toku postępowania o zasądzenie od tego uczestnika na swoją rzecz kosztów postępowania. Uczestnik Gmina K. odnosząc się do tego ostatniego żądania podniósł, że jako gmina ma szczególny obowiązek staranności przy wykonywaniu zarządu mieniem gminy i jego ochrony i nie ma prawa odstąpienia od podejmowania czynności w postępowaniu sądowym dotyczącym prawa własności nieruchomości gminnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość, której dotyczy wniosek, stanowiąca działkę gruntu nr (...) w Z., ma powierzchnię 0,02 ha, jej przeznaczenie to użytki rolne zabudowane i z trzech stron przylega do niej działka geodezyjna (...), a w pozostałym zakresie nieruchomość ta przylega do działki drogowej nr (...), stanowiącą szosę przelotową przez Z.. Obecnie w terenie brak jest widocznej granicy pomiędzy działkami nr (...), które w terenie stanowią faktycznie jedną całość. Na obu tych działkach wybudowany jest budynek mieszkalno-gospodarczy oznaczony numerem porządkowym nr (...) Obecnie zamieszкана jest jedynie część parteru tego budynku. Ściany działowe parteru nie pokrywają się ze ścianami

działowymi na I piętrze a strych stanowi jedną całość; od strony północnej budynku, przy szosie dobudowana została przybudówka wraz z wejściem.

Dowód: - wypis i wyrys z rejestru gruntów z 24.05.2011 r. – k. 53

- opinia biegłego z zakresu geodezji i kartografii J. B. wraz z materiałem poglądowym – k. 176-200

Dla nieruchomości będącej przedmiotem wniosku prowadzona jest księga wieczysta nr (...), w której jako właściciel tej nieruchomości ujawniony jest uczestnik Gmina K.. Uczestnik ten został wpisany jako właściciel do tej księgi wieczystej na podstawie swojego wniosku o założenie księgi wieczystej dla tej nieruchomości i w oparciu o prawomocną decyzję Wojewody (...) z 10.04.2008 r. o stwierdzeniu, że z dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość ta stanowiąca dotąd mienie Skarbu Państwa i nie mająca dotąd urządzonej księgi wieczystej stała się, na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10.05.1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym w zw. z art. 5 tej ustawy, z mocy prawa nieodpłatnie własnością uczestnika Gminy K..

Dowód: - odpis z KW nr (...) – k. 15-17

- wniosek uczestnika z 04.02.2008 r. wraz z odpisem decyzji Wojewody (...) z 10.04.2008 r. – k.1-2 akt KW nr (...)
- w załączeniu akt oraz k. 51 i 296 akt

Aktem nadania nr (...)r. Powiatowej Komisji Osadnictwa Rolnego w Ś. nadano ojcu wnioskodawczyni i uczestniczek J. R. (2), J. R. (1) i D. B. (1): W. O. (1) stanowiące własność Skarbu Państwa gospodarstwo rolne w Z. obejmujące: grunty ogółem ok. 8,60 ha (areal ziemi skorygowany z ok. 10 ha orzeczeniem Komisji z 6.08.1949 r. doręczonym W. O. (1) 28.08.1949 r.), oraz budynki: dom mieszkalny, stodołę, wozownię i stajnię. Orzeczeniem o wykonaniu aktu nadania z 02.11.1961 r. określono, że w skład gospodarstwa rolnego (...) (mającego wówczas nr 64) o po. 8,76 ha wchodziły działki nr (...). Dla gospodarstwa o uprzednim numerze nr 64 w Z. prowadzona jest od 21.03.1990 r. księga wieczysta nr (...).

Dowód: - odpis aktu nadania z 20.06.1947 r. – k.3 oraz w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- orzeczenie o wyznaczeniu nabywcy gospodarstwa z 17.05.1947 r. – k.5-8,

- orzeczenie (...) w Ś. z 06.08.1949 r. o sprostowaniu – k.18-19 oraz w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- orzeczenie o wykonaniu aktu nadania z 02.11.1961 r. – k.11,

- wniosek Prezydium Powiatowej rady narodowej z 20.11.1961 r. do tut. Sądu o

- założenie księgi wieczystej dla nieruchomości nr 64 w Z. – k. 9,

- zawiadomienie o wpisie do księgi wieczystej z 21.03.1990 r. - w aktach KW nr (...) – w załączeniu akt

W. O. (1) wraz z żoną K. objął w dniu 15.03.1947 r. całe nadane mu gospodarstwo rolne jak również nieruchomość będącą przedmiotem wniosku, gdyż na tej nieruchomości znajdowała się część budynku mieszkalnego, w którym zamieszkiwał W. O. (1) wraz z rodziną. Od tego czasu W. O. (1) i jego rodzina, w tym żona i rodzące się kolejno ich dzieci: uczestniczka J. R. (1), J. R. (2), syn S. O., wnioskodawczyni i uczestniczka D. B. (1), nieprzerwanie korzystali z całego nadanego mu gospodarstwa jak również z nieruchomości będącej przedmiotem wniosku, gdyż stanowiła ona funkcjonalną całość z resztą gospodarstwa.

Dowód: - zaświadczenia z 15.03.1947 r. - k. 1i 2 akt osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121

- przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,

- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

Początkowo budynek mieszkalny zajmowany przez W. O. z rodziną był w bardzo złym stanie technicznym i z tego powodu był to ostatni niezamieszkały budynek we wsi, gdyż nikt nie chciał wcześniej się w nim osiedlić. Przez trudną sytuację materialną W. O. (1) z rodziną jedynie stopniowo wykonywał remontował poszczególne części tego budynku.

Dowód: - zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121,

- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- protokół z 15.03.1947 r. opis zniszczenia i braków w obiektach przydzielonych – k. 3 akt osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

Część budynku mieszkalnego zajmowanego przez W. O. (1) w ramach nadanego mu gospodarstwa wraz z działką gruntu, będącą przedmiotem wniosku w niniejszej sprawie była jednak przeznaczona, na podstawie art. 7 dekretu z 6.09.1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych, od początku, tj. od osiedlenia się W. O. (1) na cele publiczne o charakterze kulturalnym tj. świetlicę wiejską („dom ludowy”), co uwzględniono już w 1948 r. w czasie regulacji gruntów wsi Z., kiedy to w takim charakterze została wykazana działka gruntu będąca przedmiotem wniosku, w rejestrze gruntów, co następnie powtórzono w czasie ponownej regulacji gruntów w 1951 r. Jednak wskutek nie dopuszczenia przez W. O. (1) do realizacji tych planów świetlica ta nie była w użytkowaniu mieszkańców. W 1961 r. żona W. K. nie dopuściła by geodeta, działający na zlecenie władz publicznych i dokonujący wznowienia granic działki będącej przedmiotem wniosku, oznaczył trwale granice tej działki, wyciągając te pale i ubliżając przy tym geodecie.

Dowód: - odpis pisma Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w K. do Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ś. z 14.02.1961 r. – w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- odpis pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ś. do Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w K. z 21.04.1961 r. – k.49 oraz w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- odpis pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ś. do Milicji Obywatelskiej z 13.09.1961 r. – k.50 oraz w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

W. O. (1) sam użytkował część budynku przeznaczoną na świetlicę, traktując to pomieszczenie, znajdujące się na parterze budynku, jako drwalnię i magazyn opałowy.

Dowód: - odpis pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ś. do Milicji Obywatelskiej z 13.09.1961 r. – k.50 oraz w aktach osiedleńczych dot. W. O. (1) – w załączeniu akt,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,

- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122

Świetlica wiejska nigdy faktycznie nie funkcjonowała w budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1). Po remoncie tego pomieszczenia odbyło się tam jednorazowo spontaniczne spotkanie młodzieży wiejskiej, zorganizowane przez uczestniczkę J. R. (1) i jej koleżanki z okazji tzw. ostatków.

Dowód: - zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- wydruki zdjęć – k.138-139

Nad częścią budynku przeznaczoną na świetlicę, na piętrze budynku znajdowały się pokoje mieszkalne, z których korzystał W. O. (1) wraz z rodziną. Remont całego budynku mieszkalnego przeprowadzany przez W. O. (1) został zakończony w latach 60 XX wieku. W. O. (1) przeprowadził też remont dużego pomieszczenia na parterze budynku przeznaczonego uprzednio na świetlicę. Remont polegał też na dobudowaniu drugiego wejścia do budynku od strony podwórza wprost do tego pomieszczenia by uniknąć konieczności wchodzenia do tego pomieszczenia przez dotychczasowe wejście do budynku.

Dowód: - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,

- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

- zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121

- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122,

- zeznania świadek D. K. – k.122-123

- zeznania świadek B. K. (1) – k. 148-149

Około roku 1966, gdy uczestniczka J. R. (1) kończyła 18 lat, W. O. (1) zawarł umowę z Gminną Spółdzielnią (...) w K., na mocy której oddał jej odpłatnie do korzystania to pomieszczenie z przeznaczeniem na sklep na potrzeby mieszkańców wsi, a uczestniczka J. R. (1) została tam zatrudniona jako sprzedawczyni. Pomieszczenie sklepowe zostało podzielone regałami na dwie części: część magazynową i dla kupujących.

Dowód: - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,

- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

- zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121

- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122,

- zeznania świadek D. K. – k.122-123

Od tego czasu Gminna Spółdzielnia (...) w K. przez około 10 – 12 lat prowadziła tam sklep. Sklep zajmował pomieszczenie jedynie na parterze budynku, nigdy nie zajmował pomieszczeń na strychu lub piętrze tego budynku.

Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,
- zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121,
- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122,
- zeznania świadek D. K. – k.122-123

Gminna Spółdzielnia (...) w K. uiszczala na rzecz W. O. (1) co miesiąc czynsz z tytułu korzystania przez nią ze sklepu w zajmowanym przez niego budynku.

- Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
  - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,
  - zeznania świadek D. K. – k.122-123

Uczestniczka J. R. (1) pracowała w tym sklepie do ok. 1971-1972 r., kiedy to wyprowadziła się z Z. od rodziców do innej miejscowości. Wówczas w sklepie tym znalazła zatrudnienie uczestniczka J. R. (2), która tam pracowała do 1973 r., kiedy to zaczęła korzystać z urlopu macierzyńskiego i wychowawczego a wówczas na jej miejsce przyszła do pracy w pomieszczeniu sklepowym B. K. (2), która tam pracowała do 1977 r. tj. do czasu urodzenia syna.

- Dowód: - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,
  - zeznania świadek D. K. – k.122-123,
  - zeznania świadek B. K. (1) – k. 148-149

Uczestniczka J. R. (2) po powrocie do pracy w sklepie (...) w Z. pracowała w nowym pawilonie typu "blaszak", który został wybudowany specjalnie na potrzeby GS w innym miejscu Z., gdzie pracowała do 1986 r.

- Dowód: - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - zaświadczenie Zakładu (...) Akt z 11.12.2003 r. – k. 140

Po wyprowadzeniu się sklepu (...) oddał pomieszczenie posklepowe J. R. (2) z mężem i z pomocą rodziny został wykonany dla nich remont tego pomieszczenia polegający na urządzeniu tam mieszkania z trzema pokojami, kuchnią i z wykonaniem przybudówki na miejscu dawnego wejścia do sklepu, gdzie urządzona została też łazienka. Zostało też założone centralne ogrzewanie, które z uwagi na położenie przewodów, uniemożliwiło już dalsze korzystanie z przejścia do tego mieszkania bezpośrednio z wnętrza budynku mieszkalnego, tarasując to przejście. Na przełomie 1978-1979 r. J. R. (2) z mężem dokonali przepisania na siebie licznika energii elektrycznej doprowadzającego osobno prąd uprzednio do sklepu (...). Licznik posklepowy znajdował się na pierwszym piętrze budynku mieszkalnego, gdyż tam

znajdował się też licznik prądu dostarczanego W. O. (1) z rodziną. J. R. (2) zamieszkiwała w tym mieszkaniu razem z mężem i rodziną do ok. 2005- 2006 r. kiedy to wyprowadziła się do innego budynku.

- Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
  - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,
  - umowa-zgłoszenie nr (...)o dostarczenie energii elektrycznej – k.70,
  - wniosek o sprawdzenie instalacji odbiorczej – k.71
  - zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121
  - zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122
  - zeznania świadek D. K. – k.122-123
  - zeznania świadek B. K. (1) – k. 148-149

Umową przekazania gospodarstwa rolnego z dnia 10.05.1990 r. w formie aktu notarialnego W. O. (1) i jego żona K. O. przenieśli nieodpłatnie m.in. na rzecz ich syna S. O. własność gospodarstwa rolnego z zabudowaniami, z inwentarzem żywym lub martwym, składającego się z działek nr (...) w Z..

Dowód: - umowa przekazania gospodarstwa rolnego z 10.05.1990 r. w formie aktu notarialnego rep. (...)sporządzona w (...) we W. – k.18-19 akt KW nr (...) – w załączeniu akt

W budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1) z rodziną wnioskodawczyni zamieszkiwała wraz ze swoim mężem do 1995 r. kiedy to wyprowadziła się do innego, odległego ok. 20-30 m budynku w pobliżu, a uczestniczka D. B. (1) wraz z mężem i dzieckiem do ok. 2000 r. S. O. zamieszkiwał w tym budynku od urodzenia w 1956 r. do śmierci w 2006 r.

- Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
  - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,
  - zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122

W związku z wyprowadzką J. R. (2) w pomieszczeniach jej dotychczasowego mieszkania zamieszkał w 2006 r., za zgodą S. O., kuzyn męża J. T. D. z żoną E. D., w celu opieki nad żyjącym wówczas jeszcze S. O. i nad tym budynkiem, bez obowiązku uiszczenia czynszu za zamieszkiwanie tam. T. i E. D. zamieszkują tam do chwili obecnej.

- Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczyni M. T. – k. 299-301,
- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,
  - przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,
  - przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

- zeznania świadka P. S. (1) – k.120-121

- zeznania świadka J. S. (1) – k.121-122

Spadek po S. O. zmarłym dnia 23 sierpnia 2006 r. na podstawie ustawy nabyły siostry: wnioskodawczynie oraz uczestniczki J. R. (2), J. R. (1) i D. B. (1) po ¼ części każda z nich i te same osoby, w tych samych częściach nabyły wchodząca w skład spadku po S. O. gospodarstwo rolne położone w Z., dla którego tut. Sąd prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...).

Dowód: - odpis postanowienia tut. Sądu z 11.10.2007 r. w sprawie I Ns 361/07 – k.25

W skład spadku po S. O. weszły m.in. nieruchomości o nr geodezyjnych(...)w Z.; działka nr (...) o pow. 0,12 ha, o przeznaczeniu użytki rolne zabudowane, jest zabudowana budynkiem mieszkalnym o obecnym numerze domu 44.

Dowód: - zaświadczenie Urzędu Gminy K. z 19.08.2008 r. – k.21,

- wypis z rejestru gruntów – k.26

W dniu 11.12.2012 r. T. i E. D. zawarli z uczestnikiem Gminą K. umowę najmu części budynku nr (...) usytuowanym na działce nr (...) w Z., składającej się z trzech pokoi, łazienki, kuchni i ganku, na czas określony do 31.12.2013 r. w zamian za czynsz najmu.

Dowód: - umowa najmu nr (...) z porozumieniem zmieniającym nr 1 z dnia 11.12.2012 r. – k. 292-295

Wnioskodawczynie i jej dzieci nadal są zameldowane w budynku mieszkalnym po W. i S. O., podobnie jak syn uczestniczki J. R. (2), nadto wnioskodawczynie nadal przechowuje w tym budynku w pomieszczeniach nad mieszkaniem na parterze meble i inne rzeczy tj. np. książki, ubrania, pościel.

Dowód: - przesłuchanie wnioskodawczynie M. T. – k. 299-301,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 301-302,

- przesłuchanie uczestniczki J. R. – k. 302,

- przesłuchanie uczestniczki D. B. – k. 302-303,

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek podlegał uwzględnieniu.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom przesłuchanego w charakterze uczestnika wójta Gminy K. W. J. i twierdzeniom uczestnika Gminy K., iż sklep (...) funkcjonował w budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1) do połowy lat 80 XXw., gdyż jak wynika z tych zeznań, informacje podawane przez wójta nie stanowią jego własnej wiedzy, lecz stanowią jedynie powtórzenie informacji uzyskanych od nieokreślonych osób trzecich. Tymczasem jak wynika ze zbieżnych ze sobą zeznań osób, wskazanych w powyższym stanie faktycznym uzasadnienia, które jako mieszkańcy Z. lub w inny sposób związane z tą miejscowością, były bezpośrednimi obserwatorami zdarzeń tam się odbywających, sklep (...) przestał funkcjonować w budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1) już w latach 1977-1978. Znamienne jest przy tym czynienie przez niektóre z tych osób (m.in. świadka P. S., uczestniczkę D. B.) jako punktu odniesienia swoich wspomnień z tego okresu czasu trwania stanu wojennego, co jak powszechnie wiadomo miało miejsce od grudnia 1981 r. i to w ocenie Sądu czyni te zeznania wiarygodnymi, gdyż doświadczenie tego zdarzenia wywarło, jak wiadomo, ogromny wpływ emocjonalny na żyjących wówczas ludzi, w tym nawet dzieci. Zbieżny jest też podawany przez te osoby okres funkcjonowania tego sklepu wynoszący ok. 10 – 12 lat (zeznania P. S. (1), J. S. (2), D. K., przesłuchanie J. R. (1)), który przeczy funkcjonowaniu sklepu do połowy lat 80 XXw. Sąd odmówił też mocy dowodowej na tę okoliczność

podnoszoną przez uczestnika Gminę K. dokumentom przez niego zawnioskowanym tj. wykazowi zmian gruntowych z 1979 r. i sprawozdaniu technicznemu z 1979 r., albowiem czynienie na tej podstawie domniemania faktycznego na okoliczność tezy stawianej przez tego uczestnika byłoby nieuzasadnione jako zbyt daleko idące (art. 231 Kpc) i nie znajdujące poparcia w innym materiale dowodowym. Należy bowiem zauważyć, że oba te dokumenty datowane są na początek 1979 r., a więc nie sposób na ich podstawie czynić zasadnych domniemań dotyczących stanu faktycznych trwającego jakoby do połowy lat 80 XX w. Ponadto przeciwko wersji zdarzeń uczestnika przemawia wykazany przez wnioskodawczynię fakt przepisania na uczestniczkę J. R. (2) (a ściślej jej męża) licznika energii elektrycznej na przełomie 1978 i 1979 r., z czego można zasadnie i zgodnie z zasadami logiki przyjąć, że w tym czasie sklep już nie funkcjonował w budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1) z rodziną. Wnioskodawczyni przekonywująco przy tym wyjaśniła, dlaczego w dokumentach związanych z przepisaniem licznika znajduje się zapis o liczniku na I piętrze budynku mieszkalnego, mimo że pomieszczenie sklepowe znajdowało się na parterze budynku. Potwierdzają to również zeznania świadka B. K. (1), z których wynika, że w sklepie nie było licznika energii elektrycznej, a energia mimo to była, a jak była jakaś przerwa w dostawie, to świadek musiała się zwracać co W. O. (1).

Sąd odmówił też mocy dowodowej zawnioskowanym przez uczestnika Gminę K. dokumentom na okoliczność rzekomego faktycznego istnienia świetlicy wiejskiej lub karczmy w budynku mieszkalnym zajmowanym przez W. O. (1) z rodziną. W rzeczywistości, tak jak podniosły wnioskodawczyni i uczestniczki – jej siostry z tych dokumentów wynika jedynie okoliczność przeciwna, tj. że ówczesna władza publiczna planowała jedynie tam urządzić świetlicę wiejską („dom ludowy”), ale wskutek nieustępliwej postawy W. O. (1) i jego żony, który wykorzystywał to pomieszczenie na cele magazynowe i gospodarskie, do realizacji tych planów nigdy nie doszło. Również z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków ani z innych dowodów nie wynika, by planowana świetlica wiejska czy karczma (dom ludowy) kiedykolwiek rzeczywiście funkcjonowała.

Sąd odmówił też mocy dowodowej zeznaniom świadków H. L. i E. M. na fakty istotne w niniejszej sprawie, albowiem zeznania te nie wniosły niczego istotnego do sprawy, gdyż jak wynika z ich zeznań wiedza posiadana przez tych świadków wynika jedynie z czynności urzędowych jako pracowników Starostwa i sprowadza się do prób interpretacji treści dokumentacji, znanej zresztą Sądowi i stronom.

Sąd nie podzielił też wątpliwości uczestnika Gminy K. co do istnienia odpłatnej umowy o korzystanie z pomieszczenia w budynku zajmowanym przez W. O. (1) pomiędzy GS Sch w K. a W. O. (1). Brak dowodu na piśmie zawarcia takiej umowy nie przesądza w żaden sposób – z uwagi na znaczny upływ czasu od jej zawarcia i możliwe braki z tego powodu w dokumentacji – o jej nieistnieniu. Pomieszczenie sklepowe znajdowało się przy tym w części budynku mieszkalnego zajmowanego przez W. O. (1), który nadto legitymował się przeciw aktem nadania, w którym budynek mieszkalny został wprost wskazany jako przedmiot aktu nadania, a księgę wieczystą dla nieruchomości będącej przedmiotem wniosku założono dopiero w roku 1990 r., a więc istnieją wszelkie podstawy – mając na uwadze zeznania świadków (zwłaszcza D. K., jako osoby obcej i nie związanej w żaden sposób ze sprawą, a będącej jednocześnie w przeszłości główną księgową w GS Sch K.) i przesłuchanie uczestników wskazanych w stanie faktycznym powyżej – by stwierdzić, że do zawarcia takiej umowy rzeczywiście doszło, gdyż GS Sch K. miała wszelkie podstawy by w dobrej wierze przyjmować, że W. O. (1) ma tytuł prawny do nieruchomości, której część udostępniał jej do korzystania.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej postanowienia, zgodnie z art.172§ 1 i 2 Kodeksu cywilnego (Kc) posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze; po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Zgodnie z art. 175 Kc do biegu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o biegu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 176 § 1 Kc jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swojego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści.

Podstawowym zatem wymaganiem, które ustawa przewiduje dla nabycia własności nieruchomości przez jej zasiedzenie jest zatem by posiadacz posiadał daną nieruchomość jako posiadacz samoistny. Zgodnie zaś z art. 336 Kc posiadaczem samoistnym jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel, natomiast posiadaniem zależnym jest ten, kto włada rzeczą użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą. Przy ustalaniu charakteru posiadania kierować się trzeba okazywanym na zewnątrz wobec otoczenia zachowaniem się posiadacza. Dla otoczenia musi być zatem widoczne, że posiadacz nieruchomości czuje się jak właściciel nieruchomości i wykonuje wobec niej zarówno uprawnienia jak i obowiązki właściciela. Również w orzecznictwie sądowym (np. w wyroku SN z 18.09.2003 r., sygn. akt I CK 74/02, LEX nr 141416) wskazuje się, że samoistne posiadanie polega na wykonywaniu przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa. Posiadaniem samoistnym nieruchomości będzie zatem z reguły samowolne objęcie w posiadanie („zawłaszczenie”) cudzej nieruchomości. Z kolei zawarcie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia itp. przesądza raczej o nabyciu posiadania zależnego.

Drugim wymaganiem ustawowym do nabycia własności przez zasiedzenie by posiadanie samoistne trwało przez określony okres czasu - 20 lat w przypadku uzyskania posiadania w dobrej wierze i 30 lat w przypadku uzyskania posiadania w złej wierze. W orzecznictwie sądowym (tak np. postanowienie SN z 05.12.2000 r., sygn. akt IV CKN 180/00, LEX nr 52506) wskazuje się, że dla przyjęcia posiadania w dobrej wierze niezbędne jest wykazanie, że samoistny posiadacz rzeczy nie tylko pozostaje w przekonaniu, że niczyjego prawa nie narusza, ale że ma on przeświadczenie, iż jest właścicielem rzeczy i że to jego przeświadczenie znajduje w danych okolicznościach obiektywne uzasadnienie. Przyjmuje się też, że dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo, a w złej wierze jest ten, który wie albo powinien wiedzieć, że prawo własności nie przysługuje jemu, lecz innej osobie (tak postanowienie SN z 19.07.2000 r. sygn. akt II CKN 282/00, LEX nr 52565). W ostatnim orzecznictwie sądowym (tak m.in. postanowienie SN z 05.12.2007 r., sygn. akt I CSK 300/07, LEX 339709) dominuje też pogląd, że kryterium oceny charakteru posiadania z punktu widzenia dobrej lub złej wiary jako warunku nabycia własności w krótszym (20lat) lub dłuższym (30 lat) terminie jest stan świadomości posiadacza w chwili uzyskania posiadania. Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze (i odwrotnie) nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia własności przez zasiedzenie.

Zgodnie też z art. 610 § 1 Kpc do orzeczenia zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o stwierdzeniu nabycia spadku. W związku z tym, na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów art. 670 Kpc i art. 677 § 1 Kpc sąd bada z urzędu, na rzecz kogo nastąpiło zasiedzenie i stwierdza nabycie własności przez zasiedzenie na rzecz osoby (osób), która spełniła przesłanki ustawowe do zasiedzenia, choćby była nim inna osoba niż te, które wskazali uczestnicy. Sąd nie jest zatem związany treścią wniosku o zasiedzenie i jest obowiązany badać z urzędu na czyją rzecz i kiedy nastąpiło nabycie własności przez zasiedzenie.

W ocenie Sądu nabycie przez zasiedzenie własności działki nr (...) w Z. nastąpiło, aczkolwiek nie na rzecz wnioskodawczyni, lecz na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawczyni i uczestniczek - jej siostr, tj. na rzecz S. O. z dniem 28 maja 2005 r. Spełniony został bowiem warunek samoistności posiadania nieruchomości będącej przedmiotem wniosku. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego nieruchomość będąc przedmiotem wniosku znajdowała się od 15.03.1947 r. w nieprzerwanym samoistnym posiadaniu W. O. (1) i jego żony K.. Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego z dniem 15.03.1947 r. obejmując w posiadanie cały budynek mieszkalny gospodarstwa o ówczesnym numerze (...) (obecny numer domu (...)) objął również część tego budynku stojącą na działce będącej przedmiotem wniosku i pozostałe grunty tej działki, gdyż obie działki gruntu (...) są ze sobą tak ściśle funkcjonalnie związane, że w terenie stanowią faktycznie jedną całość i brak jest widocznej w terenie granicy pomiędzy nimi. Posiadanie działki nr (...) było przy tym nieprzerwane, gdyż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że W. O. (1) i jego żona K. korzystali z tej działki i części budynku znajdującej się na tej działce jak właściciele (używając jej jako magazynu i pomieszczenia gospodarczego jeżeli chodzi o część parteru budynku, a jako pomieszczenia mieszkalne jeżeli chodzi o piętro budynku) z wyłączeniem innych osób (co znalazło swój wyraz m.in. w niedopuszczeniu do faktycznego urządzenia tam świetlicy wiejskiej czy wytyczeniu przez geodetę na gruncie granicy działki nr (...) z

działką nr (...)). Nadto wbrew twierdzeniom uczestnika Gminy K. nie potwierdził się jego zarzut, że posiadanie tej działki przez W. O. (1) z rodziną zostało przerwane lub jego w ogóle nie było wskutek istnienia na nieruchomości będącej przedmiotem wniosku świetlicy wiejskiej czy też karczmy, natomiast istnienie przez pewien okres czasu w części budynku znajdującej się na działce nr (...) sklepu (...) nie świadczy zdaniem Sądu o przerwaniu samoistnego posiadania, lecz było oddaniem i to jedynie części (tj. części parteru budynku i gruntu wokół tej części, gdyż posiadanie części piętra i strychu nad sklepem nigdy nie zostało utracone przez W. O. (1) lub jego następcę S. O.) nieruchomości będącej przedmiotem wniosku w posiadanie zależne, tak bowiem należy ocenić oddanie przez W. O. (1) tej części nieruchomości Gminnej Spółdzielni (...) w K. do odpłatnego czasowego korzystania. Zgodnie zaś z art. 337 Kc posiadacz samoistny nie traci posiadania przez to, że oddaje drugiemu rzecz w posiadanie zależne. Oddanie komuś innemu rzeczy do korzystania, zwłaszcza odpłatne, jest bowiem realizacją władania rzeczą jak właściciel, w tym prawa do pobierania z niej dochodów (art. 140 Kc). Jak wynika zaś z ustalonego stanu faktycznego, po ustaniu umowy o odpłatne korzystanie z części budynku przez GS, posiadanie tej części nieruchomości będącej przedmiotem wniosku powróciło do W. O. (1), który wówczas zezwolił córce J. R. (2) (a więc znów oddał część nieruchomości będącej przedmiotem wniosku w posiadanie zależne) na urządzenie jej w części posklepowej mieszkania, zajmowanego przez nią nieprzerwanie do 2005-2006 r. Z ustalonego stanu faktycznego wynika też, że nieruchomość będąc przedmiotem wniosku znajdowała się również w nieprzerwanym samoistnym posiadaniu S. O. jako następcy W. O. (1) i jego żony K. do czasu śmierci tego pierwszego w dniu 23 sierpnia 2006 r., wskutek umowy przekazania gospodarstwa rolnego, którą to umową W. i K. O. przekazali S. O. własność m.in. działki nr (...), a przeniesienie jej posiadania wraz z przeniesieniem posiadania działki będącej przedmiotem wniosku było niekwestionowane. Nie ujawniły się też żadne okoliczności pozwalające na ustalenie, że S. O. sprzeciwiał się zamieszkiwaniu J. R. (2) w posklepowej części budynku po zawarciu umowy przekazania gospodarstwa rolnego z rodzicami. Również zamieszkanie T. i E. D. – związanych rodzinie z mężem J. R. (2) - w mieszkaniu opuszczonym przez J. R. (2) nie może być traktowane jako utrata posiadania samoistnego nieruchomości będącej przedmiotem wniosku, gdyż jak wynika z ustalonego stanu faktycznego również i w tym przypadku było to jedynie oddanie części tej nieruchomości w posiadanie zależne, gdyż odbyło się to za zgodą i akceptacją m.in. S. O., choć bez obowiązku uiszczania konkretnych opłat, miało więc charakter zbliżony do umowy użyczenia. Jednak i takie zachowanie mieści się w katalogu uprawnień właścicielskich, gdyż oczywiste jest, że właściciel może też zrezygnować z uzyskiwania dochodu z rzeczy. Zaś zawarcie przez T. i E. D. umowy najmu z uczestnikiem Gminą K. z dniem 11.12.2012 r. może mieć znaczenie dla oceny charakteru posiadania przez nich nieruchomości będącej przedmiotem wniosku za okres od daty zawarcia tej umowy, nie może jednak stwarzać żadnego domniemania co do okresu wcześniejszego.

Nie sposób się zgodzić z twierdzeniem uczestnika Gminy K., że fakt nieuiszczania od działki nr (...) podatku od nieruchomości oznacza brak samoistnego posiadania tej nieruchomości przez kogokolwiek, gdyż kryterium opłacania podatku od nieruchomości ma charakter pomocniczy i brak uiszczania tego podatku sam w sobie – w oderwaniu od innych faktów wskazujących na właścicielski charakter posiadania danej nieruchomości - nie może stanowić wyłącznej podstawy do oceny braku samoistności posiadania nieruchomości.

W ocenie Sądu spełniony został również warunek upływu określonego ustawą czasu samoistnego posiadania nieruchomości będącej przedmiotem wniosku. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego W. O. (1) wszedł w posiadanie m.in. nieruchomości będącej przedmiotem wniosku w dniu 15.03.1947 r. Gdyby jednak nawet przyjąć, że nabył posiadanie tej nieruchomości w dobrej wierze (za czym przemawia fakt, że ani w zaświadczeniu o objęciu gospodarstwa rolnego z 15.03.1947 r. , ani w akcie nadania z 17.05.1947 r. brak było zapisu, że jakaś część obejmowanego przez niego gospodarstwa rolnego należy do Skarbu Państwa), to wobec konieczności zastosowania ówczesnie obowiązującego art. 50 § 1 dekretu Rady Ministrów z 11.10.1946 r. – Prawo rzeczowe (kto posiada nieruchomość przez lat dwadzieścia, nabywa jej własność, chyba że w chwili objęcia nieruchomości w posiadanie był w złej wierze (zasiedzenie)), nabycie jej przez zasiedzenie na rzecz W. O. (1) nie nastąpiło, gdyż z dniem 1.1.1965 r. wszedł w życie przepis art. 177 Kc wyłączający możliwość nabycia przez zasiedzenie nieruchomości państwowych (nie objętych – tak jak w niniejszej sprawie – przepisem art. 7 ustawy z 14.07.1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach). Bieg terminu zasiedzenia został zatem przerwany i zgodnie z art. 10 ww. tzw. noweli lipcowej należy przyjąć, że zaczął biec na nowo z chwilą utraty przez nieruchomość będącą przedmiotem wniosku charakteru nieruchomości

państwowej, tj. z dniem 27 maja 1990 r., kiedy to z mocy prawa nieruchomości będąca przedmiotem wniosku stała się własnością Gminy K.. Należy jednak zauważyć, że w międzyczasie nastąpiła zmiana charakteru wiary W. O. (1) co do posiadania działki nr (...) albowiem jak wynika z ustalonego stanu faktycznego już w 1948 r. okazało się przy regulacji gruntów, część budynku mieszkalnego nie jest przedmiotem aktu nadania na rzecz W. O. (1), gdyż została przeznaczona od początku na świetlicę wiejską (to ustalenie powtórzyło się w 1951 r. przy kolejnej regulacji gruntów), a nadto w orzeczeniu o wykonaniu aktu nadania z 02.11.1961 r. wskazano już wprost, że w skład gospodarstwa rolnego nadanego W. O. (1) wchodzi m.in. działka nr (...), a nie wymieniono wśród nich działki nr (...) będącej przedmiotem wniosku. Zatem należy przyjąć, że od tej pory W. i K. O. muszą być traktowani jako posiadacze działki nr (...) w złej wierze, i że ich syn – S. O. był również w złej wierze, nabywając w ramach notarialnej umowy przekazania gospodarstwo rolne, w skład którego wchodziła m.in. działki nr (...) (bez działki nr (...)). Do zasiedzenia działki nr (...), którego bieg zaczął się w dniu 27 maja 1990 r. należało zatem przyjąć konieczność upływu trzydziestoletniego terminu posiadania, określony w art. 172 § 2 Kc w brzmieniu nadanym przez ww. nowelę lipcową, zgodnie z art. 9 tej ustawy, według którego do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy (1.10.1990 r.), stosuje się od tej chwili przepisy tej ustawy; dotyczyło to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jednakże zgodnie z art. 10 ww. ustawy, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości (a zgodnie z uchylonym z dniem 1 października 1990 r. przepisem art. 177 Kc przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosowało się, jeżeli nieruchomość jest przedmiotem własności państwowej), a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Przepis ten ma zastosowanie w niniejszej sprawie, mimo że działka nr (...) przestała być własnością państwową przed 1 października 1990 r. tj. z dniem 27 maja 1990 r., gdyż zgodnie z zasługującymi na aprobatę poglądami wyrażonymi w orzecznictwie sądowym (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29.06.2012 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 614/11, LEX 1232457 i cytowane tam inne orzeczenia SN), bieg zasiedzenia nieruchomości państwowych, które z dniem 27 maja 1990 r. stały się z mocy prawa mieniem komunalnym, rozpoczyna się od tego dnia, przy czym - zgodnie z art. 10 ustawy z 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny - ulega on skróceniu o czas, w którym nieruchomość była własnością państwową. Zatem 30-letni termin biegu zasiedzenia działki nr (...) ulegał zatem skróceniu o połowę tj. o 15 lat, gdyż przez nie mniej niż taki właśnie okres działka nr (...) stanowiła własność państwową przed 27 maja 1990 r. a jednocześnie w tym czasie – jak już wyżej wskazano - zarówno posiadanie tej działki przez W. i K. O. jak i przez S. O. miało charakter samoistny. Doliczenie czasu posiadania działki nr (...) wykonywane przez W. i K. O. do czasu posiadania tej działki wykonywanego przez S. O. mogło zaś nastąpić na podstawie ww. art. 176 § 1 Kc. Zgodnie bowiem z zasługującymi na aprobatę poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (tak w wyżej cyt. postanowieniu SN z dnia 29.06.2012 r.) w sytuacji, w której następuje skrócenie okresu posiadania potrzebnego do zasiedzenia, dopuszczalne jest również doliczenie - na podstawie art. 176 § 1 k.c. - czasu posiadania poprzednika. Z tych względów w ocenie Sądu nabycie własności przez zasiedzenie działki nr (...) w Z. nastąpiło w dniu 28 maja 2005 r. a więc na rzecz S. O., który wówczas był posiadaczem samoistnym tej nieruchomości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 par. 2 Kpc nakładając na uczestnika Gminę K. obowiązek zwrotu celowych kosztów dochodzenia praw przez wnioskodawczynię z uwagi na to, że interesy wnioskodawczyni i uczestnika Gminy K. były ze sobą sprzeczne, a co do zasady wniosek został uwzględniony, zwłaszcza, że wnioskodawczyni i uczestniczki - jej siostry są następcami prawnymi S. O., na rzecz którego stwierdzono zasiedzenie nieruchomości będącej przedmiotem wniosku. Kwota zasądzonych kosztów postępowania jako celowych sprowadza się do uiszczonej opłaty od wniosku przez wnioskodawczynię opłata od wniosku w kwocie 2.000 zł. W ocenie Sądu brak jest przy tym podstaw prawnych (w szczególności procesowych) do szczególnego traktowania uczestnika Gminy K. w zakresie orzekania o kosztach postępowania. Żaden przepis procedury cywilnej nie przewiduje bowiem uprzywilejowanej pozycji w zakresie ponoszenia kosztów postępowania ani gmin ani innych jednostek samorządu terytorialnego ani nawet Skarbu Państwa (choć ten również gospodaruje mieniem publicznym i to ogólnonarodowym), mogłoby to bowiem w ocenie Sądu być sprzeczne z zasadą równości wobec prawa (art. 32 ust.1 Konstytucji RP).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

- odnotować,
- odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi uczestnika Gm. K. r. pr. J. K.;
- kal. 14 dni